

Měsíc na vodstřel (8.2.2018)

Troufám si odhadnout, že kromě nadšenců zbožňujících sních, mráz a zimní sporty, kteří navíc v tomto období mají dovolenou, mezi námi není mnoho těch, kteří by nějak zvlášť stáli o únor.

Je to divný měsíc, jakýsi nepodarok. I když se hodně vytáhne, chybí mu den na čtyři kratší bratry a dva na sedm zbývajících junáků. A i kdyby dosud byla zima milosrdná, tak ten malý vzteklý mrňous nám obvykle musí ukázat, zač je toho loket. Alespoň na pár dnů blbne s mrazem, jako by Dědu Mrázovi ukradl berlu Mrazilku. Zvěř touto dobou už bývá hladová, ptáci netrpěliví, rostliny počítají každou minutu světla navíc, aby už to mohly spustit, a já se snažím si na prstech odříkávat, že tehdy se bude dít toto a pak zase tamto, takže to uteče, a pak už bude březen, a to už je spolehlivě jarní měsíc, i kdyby sněhu zrovna napadlo metr.

Nejenže je únor jaksi přisražený, ale on je i charakterově pokroucený. Žádný jiný nepřipustil, aby Kléma vylezl na tribunu, aby oznámil, že se vrátil z Hradu, to jen zakomplexovaný únor si nejspíš potřeboval dodat na důležitosti, a taky se mu to na pěkně dlouhou dobu podařilo.

Vlastně musel přijít pan Václav, který pronesl zaklínadlo „Právě jsem se vrátil z Ameriky“, aby se zlé kouzlo zlomilo a měsíc únor se osvobodil. I když teda někdy mívám pocit, že by to chtělo ještě nějaké další zaklínadlo, aby se nám vrátil onen neskutečný pocit volnosti, svobody a naděje, stvrzený sluncem, které v ten den hrálo tak, že jsme k potlesku zvedali ruce v krátkých rukávech.

Celou vadnost února už jen podtrhuje to, že v něm probíhají účetní závěrky a přípravy na účetní audity, což není ani zábavné, natož pak povznášející.

Dnes jsem se byla objednat na rehabilitace, a protože moje nová fyzioterapeutka má dva týdny dovolenou (je tak sympatická, že ji vůbec nepodezírám z lyžování, určitě jede k moři), objednala mě až na 13. března. A až s nimi skončím, začne astronomické jaro. Jo!

Do té doby holt musím ještě vydržet. Naštěstí se mě letos závěrka po dlouhých letech netýká, což je pro únor polehčující okolnost. Také se prodlužuje den, slunce zapadá až po páté hodině a venku je vidět ještě o půl hodiny déle. Další polehčující okolnost. Nejvíc ale platí to, že i únor umí být krásný. I když třeba mráz štípe do tváří a ráno musíme škrábat auto, sluníčko už začíná hřát, obloha mění svou hloubku i barvu a letí po ní oblaka a s nimi neurčité skoro jarní touhy.

Stejně ale budu ráda, když se nebude loudat s tím, aby uvolnil místo voňavému březnu. Když nebude na vodstřel.

{fshare}